

חצילים מן הגג
 חברי נאות סיני, יחד עם כוח עזר מגושיאמונים, ניצבים על גג הבניין וממנו חצילים ועג' בניות על חיילי צה"ל. בשלב מאוחר יותר הוטלו מהגג החיילים גם אבנים.

פרחים וקלילות
 אחד מכלי הנשק שבהם השתמשו המתיישבים, היה מסה עצומה של פרחים, ציפורנים ושושנים, שהוטלו על החיילים, לפני שהוטלו אבנים וחצילים, כסא וחומר הדברה, בליווי קלילות עסיסיות.

אחר עבור הפינוי, סיפר יצחק ("אי-ציק") רגב, מנהיג המתיישבים וחבר מזן כירות נאות סיני, "הם התייחסו אלינו כמו לסחורה. דנו איתנו על דונמים, שטחים ומספרים. הם לא הבינו כי הם דנים גם בבני-אדם, וזה אולי מה שהעלה אותנו על גג הבניין להילחם".

מושל האזור, אלוף-מישנה משה דהאן, שיגר למתיישבים, שרבים מהם ידידים אישיים שלו, צו פינוי ליום הרביעי שעבר בשעה 9 בבוקר. כבר ביום השלישי היה ברור, כי פינוי יוכל להעשות רק בכוח. מלבד שלוש נשים אחרי לידה וגבר אחד, בנצי, שנותר לשמור עליהם במשק, התבצרו כל מתיישבי נאות סיני בגן הירק, המרוחק כ-12 קילומטרים מבתיהם. אליהם הצטרפו רבים: מתיישבים מימית

חומרי הדברה
 נשכחו מהגג על ראשי החיילים וגרמו להם כוויות קלות בדיהם. חברי המשק טענו כי התמיסה היתה דליה ולא מסוכנת, אך אפשר לראות, על חולצתו של החייל בתמונה, את הכתמים שגרמה.

ומנתיביה-העשרה, אנשי גושיאמונים בראי שותו של הנן פורת, מתיישבים מחברון עם עורך-הדין אליקים העצני בראשם, וחבריה-הכנסת גאולה כהן, משה שמיר וחיים דרוקמן.

השמועות על הפינוי הצפוי החלו עוד לפני התאריך המיועד לו. גיפ סיור של צה"ל, שנשלח להשלים את המידע שהיה בידי הצבא, בעיקבות תצלומי האוויר, נל" כד על-ידי המתיישבים. היושבים בו, קצין צעיר ושני חיילים, אולצו לחזור לבסיסם ברגל ומכשיר הקשר שבו נפל שלל. למחרת בבוקר, הגיע, תחת כוחות מפנים, שריהביטחון, במסוק שאותו הטיס בעצמו. וייצמן התקבל בקריאותיו ובגידופים. קשה היה שלא לשמוע אותו מקלל קללה ערבית טיפוסית. הוא ניסה לשכנע את

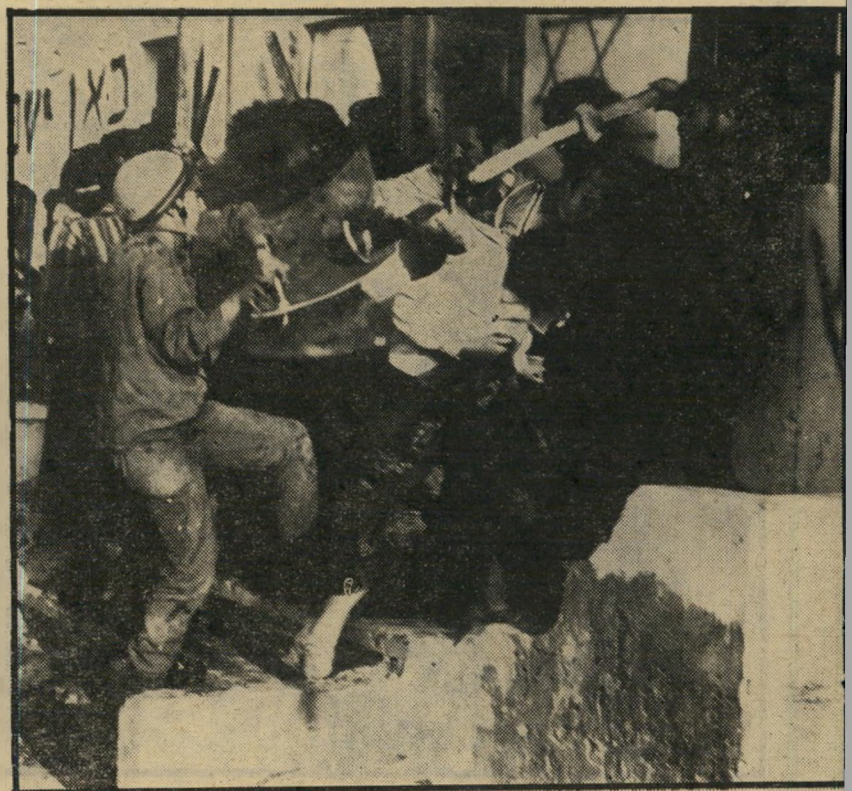
וייצמן נסע לשדה-התעופה הסמוך, שויר מיים אחרי-כך הועבר לידי המצרים. תמיר שיכנע את מזכירות נאות סיני, ונציגים משאר היישובים בפיתחה, להצטרף אליו לשיחה נוספת עם וייצמן.

כשחזר איציק רגב מהשיחה עם וייצמן, נדמה היה כי המתיישבים יפנו את גן-הירק, "אני לא רוצה להיות כלי הר מישחק אצול הטרימפיסטים שרוכבים על הגב שלנו. אני לא איש גושיאמונים ולא רוצה להילחם בחיילי צה"ל". ניסה רגב לשכנע את חבריו, מבלי שפירט בפניהם, מה בדיוק הבטיח לו שריהביטחון. אולם כאשר ישב רגב עם שריהביטחון, בשדה-התעופה המרוחק כשני קילומטרים מגן-הירק, עשו חנן פורת ואליקים העצני עבודת-שיכנוע מיקצועית בקרב חברי המשק, שלהם היתה זו הפגישה הראשונה עם מאבק ציבורי ואישי-ציבורי. איציק רגב נתקל בקריאות שלא נפלו בתומרתן מאלה שספג וייצמן: "מכרת את נפשך לשטן!" עזר וייצמן המריא לתל-אביב, אך תמיר נשאר. הוא כינס את 400 המתיישבים והמפגינים לשיחה. נראה כי השיחה עם תמיר הביסה ברוב ובראשונה את רגב. במשך שעה ארוכה ניסה תמיר לשכנע את מתיישבי נאות סיני להתפנות בעצמם. ככל שהמשיך לדבר, כן השתכנעו חברי המשק, כי עליהם להמשיך להילחם. "הוא היה לליכך לא ישר וכליכך בלתי-משכנע, עד

המתיישבים לפנות ללא מאבק. כעבור חמש דקות של שיחה עם המתיישבים, התפוצצה הפגישה. צעירה בת 17 בשם מזל כהן, תושבת בית-חורון של גושיאמונים, קראה לעבר וייצמן בוז. וייצמן הפנה בכעס את פניו אליה ואמר לה: "מיידלה, עוד לפני שאת נולדת, אני הפי צצתי את אל-עריש, וקם ללכת. התושבים נועמו על כך שווייצמן אינו מוכן להמשיך ולספוג את עלבונותיהם. היתה זו הפעם הראשונה ששומריה-ראש של שריהביטחון נאלצו להגן עליו בגופם מפני קהל שהסתער עליו. וייצמן בעצמו לא טמן ידו בצלחת, והתל מנוסף ידיו באוויר, כדי לבלום את ההתנפלות עליו. אולם אותה מזל כהן הצליחה להתגבר על הגורילות. היא התקרבה אל שריהביטחון וירקה בפניו.

שריהמישפטים, שמואל תמיר, שהתלווה אל וייצמן, נותר בשטח כדי לנסות להרי גיע את המתיישבים. איש לא הבין מדוע דווקא תמיר בא עם וייצמן. גם לשרי המישפטים עצמו היה קשה להסביר זאת. אחרי-כך אמר למתיישבים: "אנשים ידעו שיש לי קשר למקום הזה ופנו אלי להתי ערב. לא רציתי עד עכשיו, אולם במצב הזה נענית".

• בנו של תמיר, הטייס דוד תמיר, נפל בתאונת מסוקים באזור פיתחת רפיח.

יוט אחת
 מונף בכוח (מצד ימין של התמונה) על-ידי אחד המתיישבים שהגן על פתח המיבנה, לעבר חייל צה"ל. ההסתערויות של צה"ל נבלמו על-ידי המתיישבים. עם הגברים שהגנו על המיבנה היו גם נשים.